

Arrest

nr. 114 386 van 25 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, B. A., bent een zeventwintigjarige Afghaanse jongeman van gemengde origine. Uw vader is Pashtoun, uw moeder Tadjiekse. U bent geboren in het dorp Sher Afghan gelegen in het district Muhammad Agha, dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Logar. U was gehuwd maar uw vrouw en kind overleden tijdens de bevalling. Twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan begon u door toedoen van uw oom als bodyguard bij Allah Gul Mujahed een parlamentslid afkomstig uit het district Deh Sabz gelegen in de provincie Kaboel. Zes à zeven maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd u

Allah Gul zijn persoonlijke chauffeur. Voor uw werk verbleef u in het guesthouse van Allah Gul in de wijk Pul-i-Charkhi.

Uw problemen begonnen vier à vier en een half maand voor uw vertrek. Uw oom van moederszijde door wie u deze job had verkregen, werd benaderd door de taliban met het voorstel om samen te werken. Uw oom werd ook tegengehouden door hen toen hij op weg was naar de moskee en kreeg een brief toegestuurd met opnieuw het voorstel tot samenwerking. U werd door uw oom telefonisch op de hoogte gehouden van deze toenaderingspogingen van de taliban en u verwittigde Allah Gul op zijn beurt van deze gebeurtenissen. Allah Gul antwoordde u dat niemand hem iets kon maken en dat u zich geen zorgen moest maken.

Ongeveer vijftwintig dagen voor uw vertrek uit Afghanistan kreeg u plots een telefoontje van een bodyguard van Allah Gul. Hij vroeg u waar u was en om meteen naar het guesthouse te komen. Op dat moment nam Allah Gul de telefoon over. Hij beschuldigde u van geld ontvangen te hebben van de taliban en medeplichtigheid aan een aanslag op zijn leven. Hij beledigde uw moeder en zussen waarop u hem terug beledigde. Hierna dook u vijftwintig dagen onder tot uw vlucht uit Afghanistan. Eénmaal in België, vijf dagen na uw eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), nam u contact op met uw familie om documenten door te sturen. U vroeg uw moeder naar uw oom die een beter idee had waar de documenten te vinden. Uw moeder bracht u op de hoogte dat uw oom gearresteerd werd door de geheime inlichtingendienst (NSD) van Afghanistan. Sindsdien heeft u geen nieuws meer.

U ontvluchtte Afghanistan op 12 juni 2013 en kwam aan in België op 14 juni 2013 waar u op 17 juni 2013 asiel aanvraag.

Bij uw terugkeer uit Afghanistan vreest u gedood te worden door Allah Gul en zijn manschappen. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara en een badge en een attest van uw werk voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig overkomt dat een persoon als Allah Gul, een invloedrijk parlamentslid, uw waarschuwingen dat een taliban-groepering uw oom heeft benaderd met een voorstel om samen te werken om hem te vermoorden, zou weglachen. Zoals u zelf aangeeft, heeft Allah Gul veel vijanden (CGVS p. 19). Bovendien zijn er de voorbije jaren in Afghanistan veel moordaanslagen geweest op hooggeplaatste beampten. Een overzicht geven van alle aanslagen op hooggeplaatste functionarissen zou al gauw vervelen. Een kleine internet search leert dat een publiek ambt opnemen in Afghanistan, gelijk op welk niveau, gelijk staat aan het leren omgaan met doodsb bedreigingen (zie administratief dossier: toegevoegde informatie). Het is dan ook weinig aannemelijk dat een persoon als Allah Gul die niet enkel een hooggeplaatst functionaris is maar ook nog eens extra vijanden creëert door zijn illegale activiteiten zoals ontvoering, overvallen en het stelen van grond (zie administratief dossier: toegevoegde waarde) een waarschuwing over een aanslag op zijn leven zou negeren. Zeker als het niet om één of ander gerucht gaat maar om een directe waarschuwing van zijn persoonlijke chauffeur die reeds twee jaar voor hem werkt (CGVS p. 5) en zijn volledige vertrouwen geniet (CGVS p. 6). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat ze (mensen zoals Allah Gul) zijn opgegroeid met het vermoorden van mensen is geen verklaring voor het feit dat hij een directe dreiging naar zijn leven toe zou negeren. Het CGVS erkent dat er een soort 'gewenning' kan ontstaan aan het leven met dit soort dreigingen maar spreekt tegen dat dit soort mensen geen enkele actie zouden ondernemen wanneer ze geconfronteerd worden met een directe, geloofwaardige dreiging.

Daarnaast geeft u blijk van een stuitend gebrek aan kennis over cruciale feiten in uw asielrelaas zoals de arrestatie van uw oom en de dreigbrieven, aan u geadresseerd (CGVS p. 17), gestuurd naar uw oom. Over de arrestatie van uw oom verklaart u dat u op de hoogte werd gebracht vijf dagen na uw eerste gehoor bij DVZ toen u contact opnam met uw familie om documenten op te sturen (CGVS p. 8). U verklaarde dat u toen reeds veertig dagen à anderhalve maand in België verbleef (CGVS p. 7). In deze omstandigheden zou men kunnen verwachten dat de persoon die dit nieuws te horen krijgt een aantal gerichte vragen stelt aan de boodschapper om zo meer te weten te komen over het lot van een geliefd familielid die door zijn toedoen werd gearresteerd. Men zou dus kunnen verwachten dat u weet wanneer deze arrestatie heeft plaatsgevonden. Als u deze vraag wordt gesteld, antwoordt u echter

telkens wanneer u het nieuws van zijn arrestatie te horen kreeg (CGVS p.8). Wanneer uw oom daadwerkelijk werd gearresteerd, daar heeft u het raden naar (CGVS p. 8). U weet ook niet waar hij werd gearresteerd (CGVS p. 20). Hierover verklaart u dat u hier in België verbleef en bijgevolg onmogelijk geweten kon hebben waar hij gearresteerd werd (CGVS p. 20). Verder kan u niet uitleggen hoe u weet dat hij door het NSD is opgepakt. Als u gevraagd wordt hoe u weet dat het NSD hem had gearresteerd, antwoordt u dat enkel het NSD arrestaties verricht en niemand anders (CGVS p. 19). Als u wordt voorgehouden dat ook de politie en het leger mensen arresteren, antwoordt u dat ook de taliban mensen arresteren en dat uw moeder u zei dat het NSD uw oom had gearresteerd (CGVS p. 20). Vreemd genoeg kan u niet antwoorden over hoe uw moeder dit weet (CGVS p. 20). U weet dus niet of ze hier zelf getuige van geweest is of als ze op een andere manier te weten is gekomen dat uw oom door de inlichtingendiensten is opgepakt. Uw excuus voor uw gebrekkige kennis hierover is dat uw moeder een hoge bloeddruk heeft en u daarom niet met haar hierover wou praten (CGVS p. 15). Dit is vreemd aangezien het uw moeder is die initiatief neemt om over de arrestatie van uw oom te praten (CGVS p. 8). Bovendien moest zij verder leven in Afghanistan met de gevolgen van uw problemen en de bijhorende stress. Uw moeders bloeddruk invoeren om te verklaren waarom u niet meer informatie heeft over de arrestatie van uw oom klinkt dan ook weinig overtuigend.

Bovendien kan men zich de vraag stellen waarom het NSD zolang gewacht heeft om uw oom te arresteren. Alhoewel u de precieze datum van zijn arrestatie niet weet, kan men uit uw verklaringen afleiden dat het op zijn minst vijftig dagen (CGVS p. 7) na het begin van uw problemen moet zijn geweest. Daarnaast kan men zich de vraag stellen of u zich het lot van uw oom wel aantrekt. Als u gevraagd wordt of u recente informatie heeft over uw oom, antwoordt u dat u dat niet heeft (CGVS p. 8). U verklaarde tevens dat uw laatste contact met uw moeder dateerde van vijf dagen na het eerste gehoor bij DVZ op 21 juni 2013 (CGVS p. 15 en administratief dossier). Dit was het moment waarop u voor het eerst te horen kreeg dat uw oom gearresteerd werd door het NSD (CGVS p. 8). Uw gehoor op het CGVS vond plaats op 31 juli 2013 (zie administratief dossier: gehoorverslag). Dit betekent dat, nadat u te horen heeft gekregen dat uw oom gearresteerd werd door het NSD en ondanks het feit dat u niets van informatie over deze arrestatie heeft, u een maand lang niets heeft ondernomen om meer informatie te verkrijgen over uw oom. Men zou toch kunnen verwachten dat u op zijn minst af en toe uw moeder belt om te zien of er nieuwe ontwikkelingen zijn.

Hierbij moet nog een kanttekening worden gemaakt. Toen u gevraagd werd bij wie uw moeder inwoont, antwoordde u uw oom van moederszijde (CGVS p. 6). Dit is dezelfde oom die u introduceerde bij Allah Gul (CGVS p. 7) en bijgevolg dezelfde oom die werd gearresteerd door het NSD. Als u even later nogmaals gevraagd wordt bij wie uw moeder inwoonde, antwoordt u dat ze bij uw zussen inwoont (CGVS p. 8). U voegde er aan toen dat uw oom van vaderszijde voor de mannelijke aanwezigheid zorgde (CGVS p. 8). Als u geconfronteerd wordt met het feit dat u eerder zei dat ze bij uw oom van moederszijde inwoont, antwoordt u dat jullie allemaal in dezelfde omgeving verbleven (CGVS p. 8). De vraag was echter bij wie u moeder inwoont en niet wie in de buurt van uw moeder verblijft (CGVS p. 8). Uw initiële antwoord hierop, namelijk bij uw oom van moederszijde, doet dan ook vermoeden dat uw oom helemaal niet werd gearresteerd. Hoe zou ze immers bij hem kunnen inwonen als hij gearresteerd is.

Vervolgens zijn ook uw verklaringen over de dreigbrieven weinig geloofwaardig. Eerst lijkt u te verklaren dat er meerdere brieven werden gestuurd (CGVS p. 10 en 11). Als u daarna wordt gevraagd om stap voor stap uit te leggen hoe de taliban uw oom benaderden, antwoordt u dat u het niet precies weet maar dat hij eerst werd benaderd, dan werd hij gestopt op weg naar de moskee en dat hij daarna een brief kreeg (CGVS p. 12). Als u gevraagd wordt of dit de enige toenaderingspogingen waren van de taliban, antwoordt u bevestigend (CGVS p. 12). Met andere woorden, u lijkt aan te geven dat er maar één brief werd verstuurd (CGVS p. 12). Toen u gevraagd werd wat er in de brief stond, antwoordde u dat u niet wist wat er instond (CGVS p. 12 en 13) omdat u de brief zelf niet had gezien (CGVS p. 13). U hoeft natuurlijk zelf de brief niet te lezen om te weten wat de inhoud is. U kon de inhoud namelijk vragen aan uw oom die in het bezit was van de brief. Ook dit heeft u vreemd genoeg niet gedaan (CGVS p. 13). Wat u wel wist, is dat de taliban uw samenwerking vroeg (CGVS p. 13). Als dit de enige informatie is die u in uw bezit had, kan men zich de vraag stellen wat u heeft verteld tegen Allah Gul toen u hem waarschuwde dat u benaderd werd door de taliban om een aanslag op zijn leven te plegen (CGVS p. 10). U had immers geen idee wie de brief had gestuurd en wat ze precies van u wilden, u had er immers niet naar gevraagd bij uw oom (CGVS p. 13). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u op Allah Gul zou afstappen en hem waarschuwen dat zijn leven in gevaar is als u niets van feiten kan geven.

Even later wordt u nogmaals gevraagd hoeveel brieven u nu effectief heeft gehad. Deze keer antwoordt u dat u het niet precies weet maar dat het er één of twee waren (CGVS p. 17). U voegde eraan toe dat u zelf van één brief af weet omdat u oom contact opnam toen hij de brief had gekregen (CGVS p. 17). Op wat baseert u zich om te verklaren dat er misschien twee brieven waren als u er maar

van één af weet? Dit lijken dan ook eerder ongegronde beweringen in plaats van verklaringen gebaseerd op de realiteit.

Het is ook vreemd dat als u de naam Mullah Tarakhel Mohammadi hoort vallen u meteen verklaart dat Tarakhel en Allah Gul samenwerken en ooit samen grond hebben gestolen (CGVS p. 16). Het CGVS spreekt niet tegen dat dit het geval is geweest maar vindt het opmerkelijk dat u niet weet dat in juli 2012, u werkte toen nog voor Allah Gul (CGVS p. 5), de manschappen van Tarakhel en Allah Gul tegenover elkaar stonden in een vuurgevecht (zie administratief dossier: toegevoegde informatie). Als u beweert deel uit te maken van de inner circle van Allah Gul, als persoonlijke chauffeur van Allah Gul kan men immers verwachten dat u hier en daar iets opvangt, is het dan ook ongeloofwaardig dat u niets van dit schietincident afweet.

Ten slotte moet er nog worden opgemerkt dat er op 15 juli 2013, twee weken voor uw gehoor op het CGVS, een arrestatiebevel werd uitgevaardigd voor Allah Gul en zijn broer (zie administratief dossier: toegevoegde informatie). Als u geconfronteerd wordt met deze informatie, reageert u enigszins verrassend dat u hoopt dat het waar is want dan kan u terug naar huis (CGVS p. 15). Omdat dit arrestatiebevel nog niet werd opgevolgd door een daadwerkelijke arrestatie, is het onzinnig te beweren dat u door dit arrestatiebevel veiliger zou zijn in Afghanistan. De reden waarom dit arrestatiebevel dan wel belangrijk is in deze context is omdat u blijkbaar van niets afwist. Hoe kan men nu beweren zijn land te zijn uitgevlucht omwille van één enkele man en niet weten dat die man twee weken voor dit gehoor plaatsvond in zeer nauwe schoentjes is terechtgekomen? Uw gebrek aan kennis over het arrestatiebevel ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van uw vervolging. Van een asielzoeker mag immers een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze ernstige pogingen dient te ondernemen om voor zichzelf duidelijkheid te scheppen omtrent de ontwikkelingen van zijn problemen in zijn thuisland. Dat u dit niet doet ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De vaststelling dat het weinig geloofwaardig is dat Allah Gul uw waarschuwing zou negeren, samen met uw onwetendheid over de arrestatie van uw oom, de dreigbrieven, het schietincident tussen de manschappen van Tarakhel en Allah Gul en het arrestatiebevel, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. Hoewel u afkomstig bent uit het district Muhammad Agha gelegen in de provincie Logar, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel.

Uw verklaringen en de manier waarop u Kaboel tot in de kleinste details lijkt te kennen (CGVS p. 20), tonen aan dat u reeds voor langere tijd in de stad resideerde.

Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kaboel in de weg staat.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt

als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De taskara bevestigt enkel uw identiteit de welke niet betwist wordt. Wat betreft de badge en het attest van uw werk als chauffeur van Allah Gul dient te worden opgemerkt dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Bovendien kan het de twijfel die ontstond omtrent uw job voor Allah Gul (twijfel veroorzaakt door bijvoorbeeld uw onwetendheid over het schietincident tussen Tarakhel en Allah Gul hun manschappen en het arrestatiebevel) niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt om zijn beroep gegrond te verklaren en de bestreden beslissing te vernietigen. Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift zes uittreksels uit rapporten en persberichten aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij ondervonden heeft nadat hij als lijfwacht van Allah Gul door voornoemde beschuldigd werd van medeplichtigheid aan een aanslag op zijn leven. Blijkens de bestreden beslissing wordt aan verzoekers asielaanvraag geen geloof gehecht om reden dat (i) het weinig geloofwaardig overkomt dat een persoon als Allah Gul, een invloedrijk parlementslid, verzoekers waarschuwingen dat een taliban-groepering zijn oom heeft benaderd met een voorstel om samen te werken om hem te vermoorden, zou negeren, (ii) verzoeker blijk geeft van een bijzonder gebrekkige kennis omtrent cruciale elementen van zijn asielrelaas, meer bepaald met betrekking tot wanneer en waar zijn oom zou zijn gearresteerd, hoeveel dreigbrieven hij ontvangen heeft en wat de inhoud daarvan was, het schietincident tussen de manschappen van Tarakhel en Allah Gul en het arrestatiebevel dat twee weken voor verzoekers gehoor werd uitgevaardigd tegen Allah Gul.

De feitelijke vaststellingen waarop de commissaris-generaal zich voor bovenvermelde motieven baseert blijken allen uit de stukken in het administratief dossier. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele poging om deze motieven te ontkrachten of hiervoor een aannemelijke verklaring te geven. De motieven blijven derhalve onverminderd gehandhaafd. Op basis van de gezamenlijke draagkracht van deze motieven kon de commissaris-generaal in redelijkheid concluderen dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is en derhalve geen aanleiding kan geven tot het in aanmerking nemen van een geprononceerde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een geprononceerde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, merkt de Raad op dat hij in het kader van zijn bevoegdheid, bepaald in artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, geen uitspraak doet over een terugleidingsmaatregel en aldus niet vermag artikel 3 van het EVRM rechtstreeks te toetsen (zie RvS, nr. 173.134, 3 juli 2007). De Raad onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst, *in casu* in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat indien uit de analyse van de veiligheidssituatie zoals weergegeven in de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 inderdaad blijkt dat de situatie in Afghanistan sinds begin 2013 enerzijds is verslechterd, anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Bovendien kan

worden vastgesteld dat er nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Voorts dient te worden benadrukt dat met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien. Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door verzoeker toegevoegd aan zijn aanvullende nota, blijkt het volgende: van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het gaat om complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de *Anti-Government Elements* (AGE's) 'high profile' doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel - meer bepaald veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van 'Afghan National Security Forces' (ANSF) worden geviséerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen. Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet, noch zijn er dienaangaande aanwijzingen dat verzoeker niet over de nodige financiële middelen beschikt om in zijn eigen levensbehoeften te voorzien of hiervoor beroep zou kunnen doen op zijn familie in geval van een terugkeer naar Afghanistan.

De verschillende door verzoeker aangehaalde artikelen en rapporten over de veiligheidssituatie doen aan het bovenstaande geen afbreuk. De stukken 3, 5 en 7 zijn gedateerd ten opzichte van de recente en objectieve informatie van de commissaris generaal. De stukken 4, 6 en 8 beperken zich tot informatie over overheidsrepressie tegen betogers, gerichte aanslagen tegen overheidspersoneel en het onveiligheidsrisico dat reizigers in Kabul lopen.

Er zijn bijgevolg in hoofde van verzoeker geen redenen die zich verzetten tegen een vestigingsalternatief in Kabul. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER